

Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 40 Cts

ZEVENDE JAARGANG

18-9-52

KUIFJE

38

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

In dit nummer !
WIE VAART MEE MET
DE « MERCATOR » ?

★

DE BEKLIMMING VAN DE DRU

★

DE REVOLVER
VAN TOM BEAMISH
verhaal van
John Flanders

LEES
HET NIEUW EN
SPANNEND
TEKENVERHAAL
VAN
**Raymond
REDING**

REDING

DE CHINEES MET DE RODE MANTEL

De weddenschap

VOORUIT! Spring!

— Hij durft niet!

— Hij is bang!

— Ha, die flauwerik!...

— Ik, een flauwerik? Wie zei dat daar? Ik zal hem eens laten zien dat ik geen flauwerik ben!

En Walter springt. Hij springt in een West-Vlaams kanaal. Deze geschiedenis is echt gebeurd!

★

Walter sprong, maar hij kon niet zwemmen! Hij sprong, omdat zijn kameraden hem uitgedaagd hadden. Omdat hij gewoond had, dat hij het wel zou durven. Omdat hij niet wou doorgaan voor een flauwerik.

Gevolg: Een grote ploef in 't water. Enkele waterringen in het kanaal. Zijn kameraden staan verbaasd. Walter komt boven. Een keer. Nog een keer. Maar telkens gaat hij weer naar beneden.

Nu eerst geven zijn kameraden er zich rekenschap van, dat ze een dwaasheid uitgehaald hebben. Een ontzettende dwaasheid die Walter met zijn leven zal betalen!

Paniek grijpt de jongens aan. Ze slaan op de vlucht en roepen luidkeels om hulp.

Twee mannen die langs het kanaal gaan, horen hun geroep en zien de kleine Walter voor de derde keer naar boven komen en hopeloos spartelen. Een van de twee springt zonder aarzelen in het water en duikt naar de kleine drenkeling. Hij kan hem grijpen en zwenkt er mee naar de oever.

Walter is gered. Op het nippertje! Hij zal geen dwaze uitdagingen meer aangaan. Daar mag je van overtuigd zijn, en zijn kameraden zullen niemand meer bewegen om zo'n levensgevaarlijke dwaasheid uit te halen. Ze zijn genezen.

Jongens, die aan de bekering niet kunnen weerstaan voortdurend te wedden en elkaar uit te dagen mogen beseffen, hoe dwaas en gevaarlijk het is een kameraad tot dergelijke stomiteiten te drijven.

Kuifje

ONZE BRIEVENBUS

J. De Preter, Mechelen. — De albums waarover je spreekt zijn sinds meer dan twaalf jaar volledig uitgeput en zullen waarschijnlijk niet meer herdrukt worden. Aan je andere vragen tracht ik gevolg te geven. Met mijn beste groeten.

L. De Clippelle, Gaverlo. — Aan de bouw van schepjes in een fles hebben we in de eerste jaargangen van Kuifje verschillende artikelen gewijd. Sla die maar eens na! En zo je ze niet bezit, vraag eens aan je vrienden of in een bibliotheek naar die nummers. Met mijn hartelijkste groeten.

Evert de Jong, Den Haag. — We zorgen er voor dat dit niet meer gebeurt. Meer kunnen we niet zeggen. Het heeft me waarlijk plezier gedaan je opinie over ons blad te vernemen. Met mijn beste groeten.

L. D. Meyers, Rotterdam. — Ik kan best begrijpen dat je «Het Sein staat op Rood» zeer interessant vindt, wanneer je onlangs het kasteel van Hoog Koenigsburg bezocht hebt. Een prachtige burcht, niet! Hier volgt dan je oproep: **Daan Meyers,**

Graaf Florisstraat, 3, Rotterdam, Holland, dertien jaar oud, houdt van roelen, zwemen en fietsen, zou willen corresponderen met een Vlaamse lezer (bij voorkeur uit

Gent) die ook postzegels verzamelt. Men schrijfe hem rechtstreeks.

Marcel vanden Plas. — Ik kon de poststempel niet ontcijferen, maar dank je niettemin voor je mooi kaartje. Met mijn hartelijkste groeten.

K. Cleremans, Oudergem. — Onze tekenverhalen worden bijna allen getekend op dubbele hoogte en breedte van het formaat dat ze in ons blad hebben. Ze worden daarna fotografisch gereduceerd in de drukkerij en winnen zo aan scherpte. Met mijn beste groeten.

Paul Beukelaar, Antwerpen. — Ik heb je brief tweemaal gelezen, waapt al wat je me vertelt, heeft me ten zeerste geïnteresseerd. Een van mijn medewerkers zal je eens komen bezoeken. Je mag zeker op onze steun rekenen. Met mijn hartelijkste groeten en veel succes.

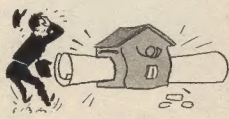
Leo van den Abbeele, Hasselt. — Weidra verschijnt er een nieuw tekenverhaal van onze vriend Jacobs die «De Zwaardadvis» en «De Pyramide» getekend heeft. Hij werkt thans vijftig aan het verzamelen van zijn documentatie voor dat nieuw verhaal. Binnenkort zul je weer tekeningen van Paul Cuvelier, de vader van Corentin in «Kuifje» aantreffen. Met mijn hartelijkste groeten.

BERICHT AAN ALLE CLUBLEIDERS. — Alle leiders van de Kuifjesclubs worden verzocht met een verslag te sturen over de activiteit van hun club tijdens het verloop en de huidige stand van hun afdeling: aantal leden, leiding, voornaamste spelen, enz. Schrijf nog deze week jullie rapport!

Frans van den Brande, Lier. — Dat is inderdaad een boeiend onderwerp waar we een artikel zullen aan wijden. Je andere opmerking was gegrond. Ik heb dadelijk de nodige maatregelen laten nemen opdat dit zich niet meer zo voordoen. Hartelijk.

Louise van Bergen, Brussel. — Dat er niet alleen aan jongens gedacht wordt, dat ondervinden de meisjes wel regelmatig. Me mijn beste dank voor je vriendelijke wens. Ik zal niet vergeten je groeten aan onze tekenaars over te maken.

Jan Schuyten, Rotterdam. — Cori is geen historische, of zelfs geen legendarische figuur. Het is een personage van onze medewerker Bob Demoor, die voor het ogenblik een nieuw boeiend tekenverhaal voorbereidt. Met mijn beste groeten.

Eric van Landeghem, Gent. — Ik heb je tekeningen aandachtig bekeken. Vooral die boer was zeer grappig. Wanneer je te talentvol verder ontwikkelt, komen er zeker nog van je tekeningen in ons blad! Stuur me af en toe enkele nieuwe werken. Met mijn beste groeten en hartelijkste wensen.

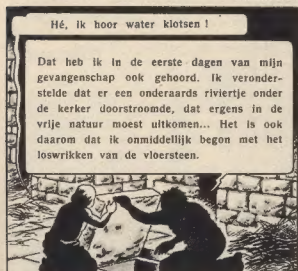
Lea De Reigher, Halle. — Paul Cuvelier is geen Brusselaar. Hij is afkomstig uit de Henegouwse gemeente Lans en werkt thans te Bergen. Hartelijk.

KUIFJE (weekblad). Redactie, Publiciteit: Lombardstraat, 24, Brussel. P.C.H.R. 1909.16
 Uitgever-Directeur: Raymond Lebanc.
 Gedrukt in bello door: De Drukkerijen C. Van Cortenberg, Keizerstraat, 12, Brussel.
 Abonnements-
 prijzen
 België
 Ab. drie maanden. 70.— fr. 80.— fr.
 Ab. zes maanden. 135.— fr. 155.— fr.
 Ab. één jaar. 285.— fr. 300.— fr.
 KUIFJE-HOLLAND — Singel, 231, Dordrecht.
 Tel. 3653. Giro 109.334. Abonnementsprijs: fl. 3,50 per kwartaal.

Onder de Vlag van de Compagnie

TEKSTEN EN TEKENINGEN
VAN BOB DE MOOR

Cori, scheepsjongen van admiraal Piet Hein, werd door de Spanjaarden gevangen genomen en opgesloten in een donkere kerker. Hier vindt hij nog een Hollander en samen trachten ze te ontvluchten...

Hé, ik hoor water klotsen!

Dat heb ik in de eerste dagen van mijn gevangenschap ook gehoord. Ik veronderstelde dat er een onderaards riviertje onder de kerker doorstroomde, dat ergens in de vrije natuur moest uitkomen... Het is ook daarom dat ik onmiddellijk begon met het loswrikken van de vloersteen.

Opgelet! Ik laat me door de opening zakken. Het water moet dicht onder de vloer stromen!

Wees voorzichtig!

In orde, Cori! Kom maar af! Het water komt slechts tot aan m'n middel!

Voel je grond?... Kom, we zullen op de tast verder moeten gaan. Het is hier nog donkerder dan in onze kerker!

Dit moet een soort van spelonk zijn... Ik vraag me af waar we zullen uitkomen? Voel je het? Het water stijgt. We zullen moeten zwemmen.

Aa, m'n rug! Het water bijt in de wonden!

Hebben ze je gefolterd? Waarom zeg je dat niet vroeger? We hadden onze vlucht toch kunnen uitstellen. Ik zal je ondersteunen.

Ik zie licht!... Het water wordt woediger!...

En het is zout!... Dit water brengt ons naar de kust!

O ja, we zijn er al bijna!

Gered!

We zijn vrij! Nu zal ik eindelijk het gezicht van mijn redder kunnen zien!

Gelukkig zijn we gevlucht vóór de vloed zijn hoogtepunt bereikte. De grot had anders helemaal met zeewater gevuld geweest... Hoe zouden we nu...

Quien vive? (1)

De Chinees met de rode mantel

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

Hou je kloek, Jaak, deze avond komen we terug!

Dag, Rita! Dag, Rik!

Gaan jullie in het park spelen?

Ja... ja, heel even maar! Spoedig zul je ons kunnen vergezellen.

Het is erg vriendelijk dat jullie Jaak komen opbeuren, kinderen... Ik vrees maar dat het nog lang zal duren, voor hij weer mee kan gaan!

Wat zei de dokter?

O, hij zegt, dat Jaak vlug beter zou zijn indien hij naar de bergen kon gaan. De bergen kosten veel geld en dat heb ik jammer genoeg niet!

Luister, mevrouw Pietersen, het is juist grote vakantie, wij zijn heel de dag vrij en zullen het onmogelijke doen om geld te zoeken en... op mijn woord, we zullen het vinden!

Dappere kinderen! Ze zouden ten minste het groot lot moeten winnen om de nodige som bij elkaar te krijgen!

En wat zullen we doen, Rik?

Je hebt het toch gehoord? We gaan geld verdienen!

Je kunt dus geen partijtje jokari spelen met mij?... In afwachting van dat geld verdienen, bedacht ik...

Jokari?

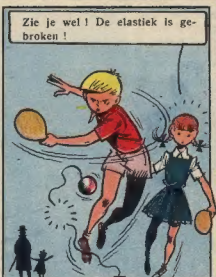

Wacht hier, ik haal even ons spel! Ik ben zo terug, hoor!

Tien minuten later...

Dat is niet eerlijk, hé! Je slaat veel te hard!

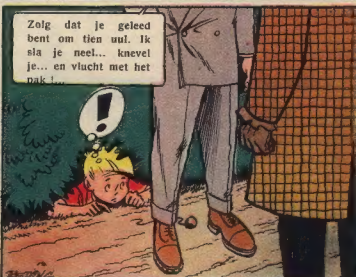
Zie je wel! De elastiek is gebroken!

Als ik in dit struikgewas m'n balletje terugvind, zal ik van geluk mogen spreken!

Ha, daar ligt het! Juist tussen de voeten van... O... Ooo!...

Zo! dat je geleed bent om tien uur. Ik sla je neel... knevel je... en vlucht met het pak!

(Wordt voortgezet.)

Tijl Wilenspiegel

Riesenkraft door de Spanjaarden gevangen, hoort dat zij 't schip van de Geuzen willen kelderen. Hij wil dit verhelpen...

TEKST EN TEKENINGEN VAN

WILLY VANDERSTEEN

Vóór de overige Spanjaarden kunnen hulp bieden, verslaat Riesenkraft zijn laatste aanval, springt op een paard en vlucht...

Onnodig te vuren, hij is buiten schot! Hem achtervolgen is ook nutteloos, want het is nacht en hij kent de streek

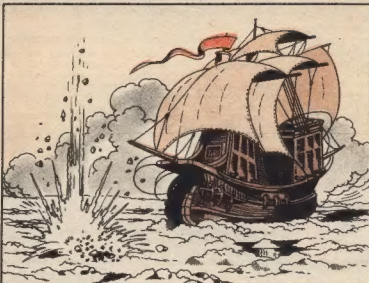
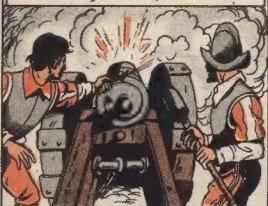
Intussen is het galjoen, dat in het drijfijjs moeilijk vooruit komt, ter hoogte van de Spaanse batterijen gekomen. De kanonniers wachten, grijsjachtend op het sein het schip te kelderen...

Een verwittigingschot voor de boeg. Misschien bezinnen zij zich en geven zich over!

Een stuk wordt gericht... Een schot brandt los en voor de boeg van het galjoen slaat een kanonkogel in en doet het ijs... versplinteren...

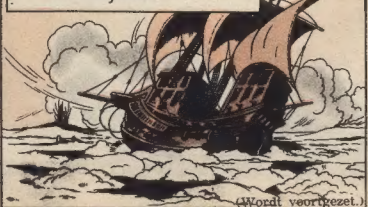
Alle donders! Ze gaan ons stuk voor stuk afjelen. Alle zeilen bijzetten en zo dicht mogelijk langs de oever varen!

Ik zal het wagen, doch er bestaat kans aan de grond te lopen. Er zijn hier veel zandbanken!

Moeizaam werkt het galjoen zich door het ijs naar de oeveren loopt aan de grond...

Par diablo! Ze zitten vast en dat recht voor onze vuurlijn! Vamor! Geef hen de volle laag! Vuur!

(Wordt voortgezet.)

Onder het ZUIDECHT

Albert Mahuzier is ontdekkingsreiziger en bovendien een talentvol cineast. Vorig jaar kwam hij in Brussel de film vertonen die hij zelf in het hart van Afrika tijdens het regenseizoen opgenomen had. Misschien waren sommige van onze lezers in de gelegenheid « Tornadoes et Chasses Tragiques » te zien.

Sedert 1947 verblijft Mahuzier ieder jaar in Afrika en tracht het Zwarte Continent zijn laatste geheimen te ontruiken. In Januari van dit jaar vertrok hij opnieuw, doch ditmaal nam hij zijn hele familie mee: negen kinderen, drie meisjes en zes jongens. Het oudste is twee en twintig jaar en het jongste twee en twintig maanden! Als een zwerversfamilie trekken ze door Afrika van Noord naar Zuid. Iedere dag ontdekken ze nieuwe horizons, zien ze vreemde volkeren, maken kennis met vreemde zeden en gebruiken en vinden planten en dieren die bijna onbekend zijn. Moet dat een heerlijke tocht zijn, nietwaar, vrienden?

« KUIJFE » alleen kreeg het recht het dagboek van Albert Mahuzier te publiceren. Hier krijgen jullie de eerste bladzijde die uit het hart van de Sahara verzonden werd...

Vertrek van de familie Mahuzier op de Place de la Concorde te Parijs.

WE « RAPEN SIGAREN »

SEDERT Tamanrasset hebben we een grote afstand afgelegd. Vijftienhonderd km. Het is geen kleinigheid, vooral niet wanneer er daarvan zeshonderd door het zand lopen, over een weg die nauwelijks aangeduid is. Slechts één enkele put op heel die weg, op 400 km. van ons vertrekpunt. Wanneer men daar pech heeft, wordt het een ingewikkeld geval, want op een vriendelijke automobilist moet men niet rekenen.

Doch er is meer nodig om de familie Mahuzier tegen te houden. Toen we startten, hadden we helemaal niet de pretentie records te breken en, naar mijn mening, hebben we er toch één met glans neergehaald: geen automobilist ter wereld bleef ooit 175 keer in het zand steken over die afstand! De moedige chauffeurs, die deze weg

Weer steken we in het zand!

kennen en hem in de maanden dat hij open is voor het verkeer (dat is van October tot April) geregeld gebruiken, heten dat « sigaren rapen ». Hoorder vijf en zeventig keer moesten we het zand onder de wielen wegspreiden, er stukken plaatijzer — waarmee men tijdens de oorlog vliegvelden bouwde — onder schuiven, en dan trekken en duwen tot onze auto's er weer uit geraakten. Indien men zulke operatie tijdens de middaguren moet uitvoeren, is je keel zo droog als kurk. We hebben op die tocht enkele liters water verzet! Voor een rit van 400 km., had ik 75 liter water meegenomen. Ik vond dat dit voor elf personen meer dan voldoende was, maar ik had me heerlijk vergist! De eerste avond moesten we reeds bevoorraden en het laatste gedeelte van de rit hebben we « droog » afgelegd. Ik beef als ik er aan denk, ik het geringste motorpech ons veel langer dan voorzien had kunnen

ophouden en dat zonder water! Ik had een onvoorzichtige bega...

IK KREEG EEN BOLWASSING

DE wereld is voor de durvers! Een waarheid als een koe, want als liep goed af. Na twee dagen kwamen we te Guezzaan toe, een oasidie die met haar enkele echte bomen, ethels en haar putten met het heerlijk koele water een wonder van de natuur is. We konden er naar hartelust drinken en dat deden we dan ook. Eerst tien liter, dan twintig... De brave Elzasser, die er een primitief hotel uitbaat en tevens benzineverdelers is, gaf me een bolwassing, toen hij hoorde in welke voorwaarde ik de onderneming gevaagd had. Ik kon alleen het hoofd buigen, want die goeie man had overschot van gelijk.

De volgende morgen hadden we tot Fecch-Fecch nog 200 km. af te leggen en nog steeds ging het door dat verraaderlijke zand, dat soms plotseling onder het gewicht van de

wagens wegzonk. We wisten echter, dat ons bij de eindpaal de putten van in Abbangarit wachtten. Op alle kaarten en in alle gidsen van de strek was het water van deze putten « drinkbaar » geheten. Te midden van de woestijn heeft dat woord een heerlijke klank! Vol moed begonnen we dus aan de lastige rit. Onze wagens hebben heel die tijd kof gegeven. Door de hitte en door het zand reden ze en op de motoren heb ik zelfs geen blik moeten werpen!

DE MEHARIST KWAM ALS GEROEPEN

Bij het vallen van de avond bereikten we in Abbangarit, een schilderachtig plaatsje, doch naast de bouwvallige hut, twee putten zonder rand, katrol of ijzerwerk, zagen we er geen spoor van mens of dier. In heel de omtrek geen levende ziel!

Ik had een aanbevelingsbrief bij voor de zwerende onderwijzer, die in de strek van Abbangarit een reisende school voor de jonge touareg geopend had. Hoe zou ik hem vinden? Plotseling stond er een meharist naast ons, de hemel mag weten hoe die daar zo eenknappe gekomen was, doch hij kwam als geroepen! Na de gebruikelijke groot verklaarde hij bereid te zijn de brief en het pakje te bestellen. « Morgen is de onderwijzer reeds op de hoogte van je komst », zo verzekerde hij, in dit geval konden we maar best ons kamp opslaan. De drie vrachtwagens werden met neergelaten kappen in de richting van de wind gezet; zo waren wij goed beschut. Een kwartuur later sliepen de elf Mahuziers vredig.

DE KARAVANEN

DE volgende dag sliepen we eens lekker uit, d.w.z. dat we pas om half zes opstonden!

Het kamp wordt opgeslagen...

Een heerlijk schouwspel mochten we toen bewonderen. Van uit alle punten van de horizon kwamen trage karavanes aangestapt. Ze waren hoofdzakelijk uit kamelen samengesteld, doch er liepen ook schape, geiten en zelfs ossen tussen. Eerst zagen we honderd dieren, dan vijfhonderd, dan duizend... Ze brulden en blaatten inwachting dat ze het water zouden krijgen, dat de herders met zakken, uit getelneveld vervaardigd, uit die diepe putten schepten.

De zon steeg hoger en de karavanes die aan de horizon opdoemden, schenen uit een oneindige, rimpelloze waterlakte op te rijzen. Een vreemde zinsbegoocheling die ons nog heel lang bijbleef.

Langzamerhand verminderde de toeloop. De karavanes gingen de weg op naar hun verpleidplaatsen en de putten van in Abbangarit waren opnieuw zo eenzaam en verlaten als de vorige avond...

EEN SCHOON MENS

HET was nacht. Onder de schitterende sterrenhemel kwam er een prachtig meharist op ons toe gereden: de onderwijzer. Hij was zo blij dat we post voor hem hadden meegebracht, dat hij ons uitnodigde drie dagen bij hem te komen doorbrengen. Hij woonde te Dirdir, een weidplaats waar enkele kamelen graasden, 20 km. van in Abbangarit gelegen.

De school van die niet-alledaagse onderwijzer bestaaf er eenvoudig in, met de kleine touareg te praten en hen te verzorgen. Hij is onderwijzer, dokter, burgerlijk officier, en dit alles tegelijkertijd.

Natuurlijk moesten we de tenten van de voorname ingezetenen bekijken, een habbejjie maken met de vrouwen en hun Soedanese juwelen bewonderen.

Zij wilden op hun beurt onze ringen bekijken, doch ons kampeermateriaal, vuuwstoffen en opblooibare tafels vonden ze interessanter. De kleine wekker van m'a dochters (een koekeek) genoot het grootste succes...

Ik wou die drie mooie, rustige dagen besluiten met een feest. Ik kocht een vette os, schonk heel het kamp vlees en daarbij thee en suiker. Iedereen was gelukkig en de onderwijzer vertelde me, dat ik nu naar het Land van Tamerna mocht terugkeren wanneer ik wilde. Zelfs na tien jaar zou ik er nog goed ontvangen worden.

Onze volgende tocht ging naar Soedan...

Het kostbaar water scheppen de herders met fedenen zakken uit de put.

Onze volgende tocht ging naar Soedan...

Onze volgende tocht ging naar Soedan...

Onze volgende tocht ging naar Soedan...

Onze volgende tocht ging naar Soedan...

Onze volgende tocht ging naar Soedan...

Onze volgende tocht ging naar Soedan...

Onze volgende tocht ging naar Soedan...

Onze volgende tocht ging naar Soedan...

Onze volgende tocht ging naar Soedan...

Onze volgende tocht ging naar Soedan...

Onze volgende tocht ging naar Soedan...

Onze volgende tocht ging naar Soedan...

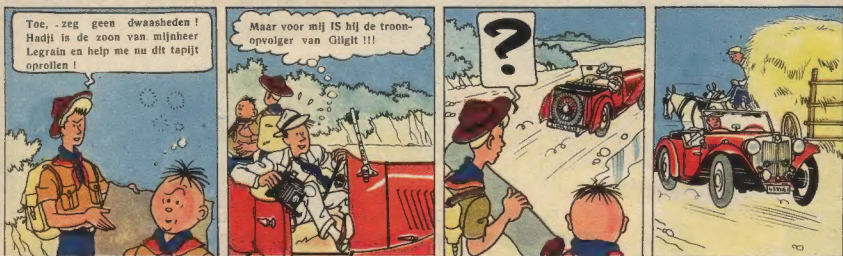
Onze volgende tocht ging naar Soedan...

(Wordt voortgezet.)

TEKSTEN EN TEKENINGEN

VAN FRED FUNCKEN

(Wordt voortgezet.)

Victoria
presenteert
**AVONTUUR IN DE
FAR-WEST**

(Wordt voortgezet.)

MOEDERTAAL

Onderwijzer: Jan, als ik zeg «ik ben ziek», welke tijd is dat dan?

Jan: Een prettige tijd, meester, want dan hebben we geen klas!

★

Onderwijzer: Frans, noem me eens een lang woord!

Frans: Elastiek, meester.

Onderwijzer: Maar dat woord heeft maar drie lettergrepen, dat is niet veel!

Frans: Maar men kan het toch uitrekken, meester?

★

Onderwijzer: Rik, geef me eens een woord met «el» in.

Rik: Taart, meester.

Onderwijzer: Hoezo? Daar komt toch geen el in?

Rik: Jawel, meester, het el zit in de deeg van de taart.

★

Onderwijzer: Wat betekent het woord analoog?

Dirk: Dat is de onvolmaakt verleden tijd van Anna liegt, meester!

★

REKENKUNDE

Onderwijzer: Als ik je twee eieren geef en je moeder ook twee, hoeveel eieren heb je dan in het totaal, Piet?

Piet: Vijf, meester!

Onderwijzer: Mis, Piet, denk eens goed na!

Piet: Ik heb goed nagedacht, meester, maar u weet waarschijnlijk niet dat ik er thuis nog een liggen heb!

★

Onderwijzer: Hoeveel knopen zijn er aan je jas, Jozef?

Jozef: Zes, meester.

Onderwijzer: Wanneer ik er drie aftrek, wat blijft er dan nog over?

Jozef: Een rammeling thuis, meester.

AARDRIJKSKUNDE

Onderwijzer: Jaak, zou je vader naar Amerika kunnen lopen?

Jaak: Neen, meester!

Onderwijzer: En waarom dan niet, Jaak?

Jaak: Omdat mijn vader eergisteren zijn been gebroken heeft, meester.

★

NATUURKUNDE

Onderwijzer: Koen, zeg me eens wanneer het de beste tijd is om appelen te plukken?

Koen: Als de eigenaar en de waakhond weg zijn, meester!

HOERA!...

DE NIEUWE REEKSEN VAN DE COLLECTIE

ZIEN en WETEN

zijn van de pers!

VERKRIJGBAAR:

VLIEGTUIGEN:

LUCHTSCHEPEN:

SPOORWEGEN:

MARINE:

Reeks 1

Reeks 2

Reeks 1

Reeks 2

Reeks 1

Reeks 1

PER REEKS: 125 PUNTEN

De KUIFJE'S BONS worden aangeboden door volgende firma's:

Goselli
FRIMA

Materne

Heudebert
PILSBERG

VICTORIA

PALMAFINA
Prosmans
KUIFJE

FRANCO-SUISSE

DE REVOLVER VAN TOM BEAMISH

EEN VERHAAL VAN JOHN FLANDERS

GEILLUSTREERD DOOR CRAENHALS

KAPITEIN Snupkins had me in zijn kajuit ontboden.

— Naar het schijnt, Wurdee, zo begon hij, ben ik een gediplomeerde domkop, een soort van gepluimde

eend... een zoutvis en wat weet ik meer!

Ik boog het hoofd.

— Het is de schuld van die verwenste rum, kapitein, hakkelde ik. Het was jonge rum en die is me dadelijk naar het hoofd gegaan!

— Het is gevaarlijk voor een zeeman, en zeker voor een roerganger, niet te kunnen drinken zonder zijn oversten uit te schelden. Heb je een koffer?

— Neen, kapitein, een zak...

— Pak je zaken in de zak, Wurdee, en verlaat de « Swan » ogenblikkelijk! Je hebt al heel wat voorschot op je loon

achtige, geruite havelock en een belachelijk mutsje op het hoofd, schudde me heftig de arm.

— Wel? Je herkent je vrienden niet? Herinner jij je Tom Beamish niet meer?

— Schildpaddenkop! Is dat treffen! Hoe gaat het?

Ik lachte luid, alhoewel ik alles behalve in stemming was om vrolijk te zijn.

De figuur van de ouwe Tom was echter onweerstaanbaar en om mijn zwartgallige gedachten te verdrijven was hij de geknpte man.

— Hm, zei hij, vroeger hield ik niet van die naam, maar nu komt hij me te pas... Ik ben Foolish Tom.

— Wat? De idioot die heel het Dogseiland doet schaterlachen?

— Ja, dat ben ik. Met die rol ver-

— Een goeie gezet, nietwaar?

We dronken eerst fijn bier, dan gin en ten slotte een glas rum. Die duivelse rum was jong en in een ommezen stonden mijn hersens in gloed.

Tom nam afscheid, want hij moest een uur later optreden als Foolish Tom. Ik stond weer alleen in de mistige straat, maar ik was zo blij als Satan met een ziel, want... de revolver van Tom Beamish stak in mijn zak!

Met onvaste stap keerde ik naar de « Swan » terug. Snupkins slurpte thee op het ogenblik dat ik de deur van zijn hut opengooide.

— Ouwe zoutvis, nu ga je betalen voor al het kwaad dat je me gedaan hebt, schreeuwde ik en duwde hem de revolver onder de neus.

Snupkins werd bleek en hakkelde:

— Hou op met die nonsens, Wur!

— Ik heb jonge rum gedronken en dan ben ik tot alles in staat, dat weet je toch!

Ik haalde de haan over en een vreselijke slag dreunde door de hut.

Heel de kajuit was vol rook... Toen die weer opstak ontdekte ik Snupkins van kop tot teen met bontgekleurde confetti overdekt en twee grote, verbaasde ogen.

— Wel, dat is een goeie! Dat is een kostelijke mop, zei hij en begon plotseling te lachen dat hij er van schudde.

— Grapjas! Grapjas! Ha, die ouwe vos van een Wur met een gezicht om walvisen te doen huilen... Haha en nu haalt hij grappen uit!

De kapitein kronkelde zich als een slang van danige pret.

— Kom weer aan boord, Wur, en indien je af en

toe een goeie grap uithaalt zal ik daarom niet klagen!

Ik nam mijn plaats als roerganger weer in, maar het duurde een tijd voor ik die jonge rum verteerd had en ik begreep, dat Tom Beamish zijn revolver slechts als Foolish Tom gebruikte en hij daarom met een confetti-bom gevuld was. Ik was er blij om. Jullie mogen mij geloven, sedert die dag ben ik een voorbeeld van een roerganger en aan alcohol heb ik nooit weer de lippen gezet!

John FLANDERS.

getrokken, je bent me zelfs nog twaalf shilling schuldig, dus kun je geen rooie duit krijgen! Waarwel!

Ha, hoe veraschuwde ik die man!

Een uur later stond ik op de kaai van Mill-Wall in de gietende regen, zonder een cent op zak. Ik verfoeide en verwenste die gediplomeerde domkop, die gepluimde eend, die zoutvis! Gebogen onder de stortregen liep ik langzaam door de Flengall Road, als ik eensklaps mijn naam hoorde roepen.

— Bij al het zout in de zee, dat is die ouwe Wurdee! Hoe maak je het?

Een kleine man, gekleed met een reus-

dien ik m'n biefstuk en m'n pint oud bier. Van bier gesproken... wil je een glas?

— Twee, zei ik, vastberaden.

We gingen naar de kroeg die de naam « De Schele Schildpad » droeg. De stamgasten zagen er alles behalve betrouwbaar uit, maar het bier was uitstekend.

— Vrees je niet dat men je hier een lelijke slag zou kunnen geven, Tom? Hier komen oproerkraaiers en nog meer dergelijk gespuis!

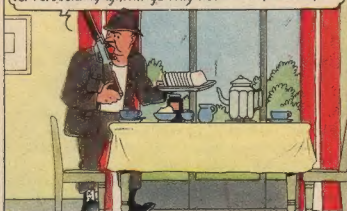
— Ba, ik heb dit, antwoordde Tom en haalde uit zijn diepe zak een prachtige revolver van respectabel caliber.

DE SCHAT VAN BEERSEL

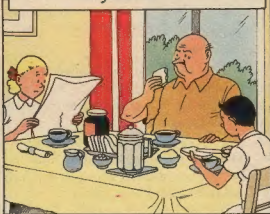
TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

De vledermuisman heetrijke Lambik. Maar alomteer niet aan de gezamenlijken...

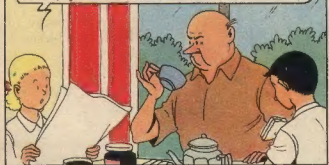
Br... Ik weet niet wat ik heb, maar het is me te moede alsof die geheimzinnige vijand al in huis is. Ik heb noch fans aller afgezocht en niets gevonden. Het zal dus louter verbeelding zijn... Ik ga rluig de kinderen wekken!

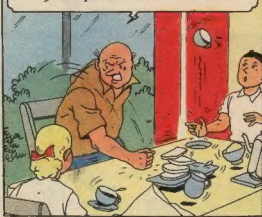
Tijdens het ontbijt bespreken onze vrienden nogmaals de gebeurtenissen en Wike leest een artikel uit het morgenblad

Luitier, men schrijft hier dat de rijkwachters en de politieagenten, na de geheimzinnige gebeurtenissen in het slot van Beersel, gans het kasteel doorsnuffeld hebben maar niets vonden. In bevoegde kringen opvoert men de mening, dat men hier met een geval van massa-hallucinaties te doen heeft. Het onderzoek werd gestaakt en het kasteel geloten. Voorlopig is alle bezoek aan het slot verboden.

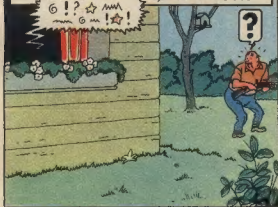
Alle donders! Dat is juist wat die geheimzinnige vledermuisman moest hebben! Nu kan hij rustig naar de schat zoeken!

Het is duidelijk dat hij daarvoor het perkament nodig heeft, dat op mijn borst rust. Welap, dat hij het komt halen achter de loop van mijn geweer!

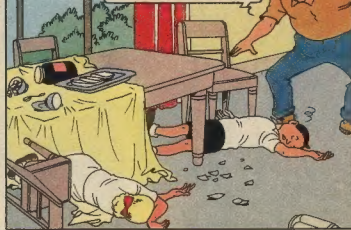
Lambik begeeft zich voor een inspectie - focht naar de tuin, al een verdacht lawaai in de woonkamer, hem ploteling doet men opschrikken...

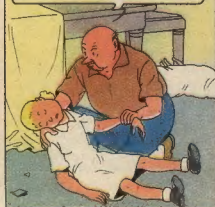
Er gebeurt iets! Mijn voor- gevoel heeft me niet bedrogen! De vijand war in huis!

Hemel! Suike! Wike! Wat is er hen overkomen?

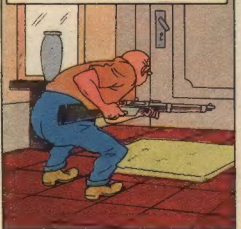
Maar alle donders! Het is net of ze vast slapen... Ik riek toch geen chloroform!

Lambik haalt het nodige om Suike en Wike tot bewustzijn te brengen...

Ploteling schrikt hij en sluipt met het geweer in aanslag naar de voordeur, want...

...buiten knarsst het grint onder naderende voetstappen...

(Wordt voortgezet.)

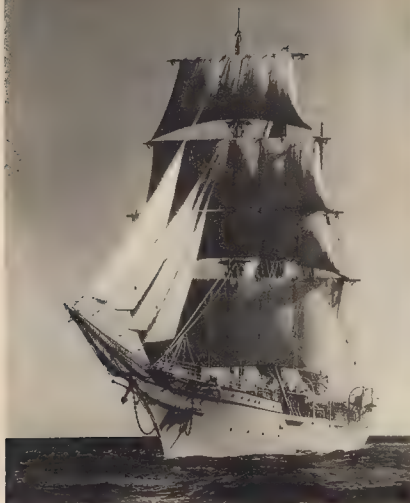
DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE MANNEN OP DE MAAN

Kapitein Haddock is woedend omdat hij z'n whisky en zijn tabak niet mee aan boord van de raket mocht nemen en besluit niet te vertrekken. Hij brengt de detectives Jansen en Janssens hiervan op de hoogte...

Wordt voortgezet.)

WIE WIL MEEVAREN MET DE MERCATOR?

Dit schip is van hout
de mannen van ijzer

Even

voorstellen :

Het Belgisch school-
schip « Mercator »
werd gebouwd in
1931, te Leith. Het
meet bruto 770 ton
en is uitgerust met
een hulpmotor van
500 PK. De « Mer-
cator » kan 12 kno-
pen halen. Het is
een driemaster met
1.400 m² zell, ver-
deeld over 16 zellen
met een paar van
ongeveer 100 m².
De bemanning be-
staat uit 95 officie-
ren en cadetten on-
der het bevel van
commandant van de
sande.

Voor het eerst reer een schip in handen

Waarom moet je op een ouderwets zeilschip leren varen ?

DEZE vraag stelt zich iedereen, want men
weet toch dat er nu geen handelszeil-
schepen meer zijn. Maar daar zijn drie re-
denen voor :

1. De ondervinding heeft geleerd dat de
beste officieren diegene zijn, die hun stiel
geleerd hebben naar de oude stijl, d.w.z.
op een zeilschip.

2. Want op een zeilschip verwerf je de
beste kennis van wind en water. Je leert
de reacties kennen van een schip dat niet
zo zwaar en rustig vaart dan een stoom-
boot.

3. Op een zeller verwerf je meer zelfver-
trouwen en wilskracht dan op om het even
welk ander schip. En in laatste instantie
zijn dit de hoogste zeemannseigenschappen.
Herinner je maar even kapitein Carlsen !

Ze-tien Jans

Moest je met de « Mercator » meevaren...

dan zou je misschien wel ontgoocheld wor-
den door de nederigste taken aan boord
die je bij de eerste reis zou moeten op-
knappen : koper poetsen, de boot herschil-
deren, eigen was doen, enz... Bij hoge zee
mag je niet eens in het tuig klauteren !
Zellen hijsen mag alleen onder toezicht van
de instructeurs gedaan worden, want het
zou kunnen gebeuren dat het grote zell op
je hoofd naar beneden komt, wanneer je
een klein zell wou optrekken met je maats.
Het ergst van al is dan nog je eerste zee-
ziekte, die je moet doorspartelen. De
meeste jonge zeevaarders zijn dan vooral
boos op zichzelf. Maar splits dit alles, is
het toch je eerste echte zeereis in het zog
van Michiel de Ruyter, en die toch ook
heeft moeten beginnen

Het interessantste : de instrumenten :

Wil je met het schoolschip mee ?

DAN moet je je laten inschrijven aan de Hogere Zee-
vaartschool van Antwerpen. Wat hiervoor vereist
is ? Een diploma van hogere middelbaar onderwijs, en
voldoen aan het medisch onderzoek. Wanneer er te
veel kandidaten zijn moet je slagen voor een ingangs-
examen. Na drie maand oefening aan boord van het
schip in de Antwerpse haven mag je mee op zee.
Vóór de oorspronkelijke eerste enkele jaren theorie
studeren. Thans mag je na enkele maanden reeds op
zee, want de beste school is de praktijk. Wil je meer
inlichtingen over de « Mercator » schrijf dan naar de
Hogere Zeevaartschool, Noordkasteelstraat, 5, Ant-
werpen.

JOHAN DE BRABANDER

Het schip rolt soms tot 85°

DE PETROLEUMKOORTS

De petroleumreservoir van Lowest werd in brand gestoken en de brandende vloed vernielde een reeks huizen in Oil City. Er vielen ook doden. De menigte beschuldigde Ben...

VAN F. CRAENHALS

TEKSTEN EN TEKENINGEN

De mannen kijken elkaar vragend aan en weten niet wat ze er moeten van denken. Ben neemt dan het woord...

Jullie willen iemand opknopen omdat jullie geloven, dat hij schuldig is. Waar zijn jullie bewijzen? Wat geeft jullie het recht te geloven, dat ik die schurkenstrek beging?

Bewijzen?... Bewijzen?... Je speelt heel goed, Ben, maar nu is het uit!

Hij spreekt van bewijzen. Doden vragen niet om bewijzen! Hebben jullie het hart niet hier recht te doen geschieden?

Genoeg gepraat! Grijp hem!

Ter dood

Vooruit!

Steenzeis! De eerste die me durft raken, takel ik zo toe dat zelfs zijn moeder hem niet meer herkent!

De laatste woorden van Ben gaan echter verloren, want de woedende menigte huilt dat horen en zien vergaan. In een oogwenk is Ben overmeesterd.

Daar, een boom!

Harold vindt dat het tijd is om tussenbode te komen...

Een schot om hen te waarschuwen. Nadien...

Men neemt ons onder vuur vanuit Put 32. Vooruit, er naartoe. Onsingel de blok-hut en schiet op al wie ontsnappen wil!

Niets meer aan te doen. Ben is verloren en wij zitten hier als muizen in de val!

God!

Och, wat een domkoppen! Idiotten!... Lowest is de sterkste? En ik... Ik sterf ten minste met een gerust geweten... Ik zal bidden...

Renaat kan het niet meer uithouden. Hij stormt het huis uit. De kogels fluiten rond zijn oren...

Oo!

Ze zullen hun bedreiging toch uitvoeren. Ik kom te laat!

(Wordt voortgezet.)

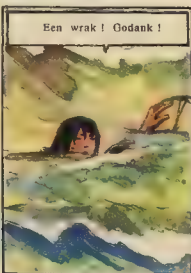
David Balfour

NAAR DE ROMAN VAN R.-L. STEVENSON

VAN JACQUES LAUDY

TEKSTEN EN TEKENINGEN

David Balfour, die met geweld aan boord van de « Covenant » werd ingescheept, sloot vriendschap met Alan Breck, een Jacobiet. De brik sloeg tegen de rots en David werd overboord geslingerd.

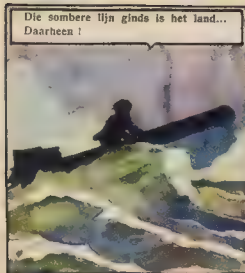
Een wrak! Godank!

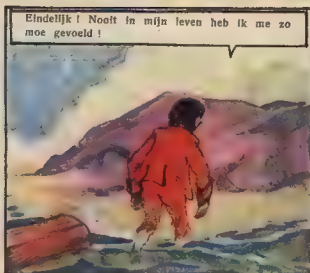
Een mast, ik ben gered!

En geen enkel spoor van de brik. Ze zijn waarschijnlijk omgekomen. Arme Alan!

Die sombere lijn ginds is het land... Daarheen!

Eindelijk! Nooit in mijn leven heb ik me zo moe gevoeld!

David durft niet slapen uit vrees te bevriezen. De wind is vijmscherp...

Ik moet me bewegen, anders zie ik de morgen niet meer.

Zodra het licht wordt, klimt David op een rots...

Het is een eilandje, maar het vasteland is niet ver af...

David wil naar de kust toe lopen, maar vindt het toch te gewaagd...

Ik haal beter de mast aan de andere kant van het eiland...

Doch de vloed heeft 't drijfhout meegesteurd en meteen de laatste hoop van de drinkeling...

Hemel! Ik kan niet zwemmen!

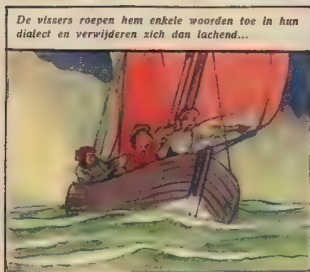

Zo dicht bij land en niets anders te eten dan schelpen!

David heeft de nacht in een verlaten hut doorgebracht. 's Anderendaags...

Een sloep! Ohé! Hierheen! Ik ben een schipbreukeling!

De vissers roepen hem enkele woorden toe in hun dialect en verwijderen zich dan lachend...

Ha, die onmens! Nu ben ik veroordeeld om hier te sterven!...

(Wordt voortgezet.)

Hoog op de Gele Wagen

Wij reizen met een sneltrein, per auto en zelfs per vliegtuig, maar vroeger ging het er veel rustiger toe. Om van het ene eind van ons land naar het andere te trekken, hadden onze grootouders dagen nodig. Zetten we nog een stap verder in het verleden, merkten we dat we nog alleen te paard of op een ezel kunnen reizen. Sedert de mens op de aarde is, koestert hij de wens zich vlugger te kunnen bewegen dan zijn eigen voeten hem dragen kunnen, en zonder zich erg moe te maken, doch, de weg naar het vliegtuig was lang...

Tekeningen van
SUZANNE ANDRE

LIGGEND GING HET BEST

DE Grieken en de Romeinen reden te paard en het staat vast, dat zij hun rijder beter konden zadelen dan oft bv. in de Middeleeuwen het geval was. Daarnaast hadden ze ook de draagstoel en vermits hun zucht naar weelde groot was, wisten ze die met kussens en zijden voorhangen heel comfortabel te maken. Men zag ze hier nog in de Middeleeuwen en zelfs later: groot, gesloten, behangen met fluwelen gordijnen, kussens, stoelen in leder afgezet met vergulde spijkers.

De draagstoel rustte op vier berries en toen hij niet meer door slaven gedragen werd, maakte men de achterste berries langer opdat het paard niet met zijn neus tegen de stoel zou lopen. Een knecht mernde het voorste paard en de knecht bij het achterste rijder, gaf nu en dan een dwijtel opdat het vlugger zou gaan.

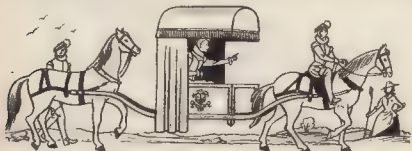
Denk niet dat ze allemaal zo weelderig waren! Sommige draagstoelen waren heel groot, niet veel beter dan een kist en je moest Olympisch kampioen zijn om er te kunnen inspringen.

Waren de dragers zo vriendelijk je een goed geplaatste dwijtel te geven, kwam je er meteen hals over kop ingerold! Mensen met een tere maag werden er zeeziek in.

Omstreek 1700 raakte de draagstoel helemaal uit de mode.

WE RIJDEN MET DE HOSKLOS

DAT woord kennen jullie niet? Een grote huifkar of tentwagen heette men bij ons heel schilderachtig «hosklos», omdat zo'n kar hotsebotsend over de slechte wegen reed en je ingewandelen

daarin zo lekker door elkaar gerammeld werden. Er was de vierwielige kiereboe op riemen met een kap en de char à bancs of de Janplexier, zoals men ze zo pittig gedoopt had. Deze wagen kon grote gezelschappen vervoeren en waar reden de mensen vroeger samen naartoe? Naar een kermis of naar een bruiloftsfeest en dat er op zulke toezien plezier gemaakt werd, laat zich wel raden! Op hoge wielen kwam de sjees aangeerd. Soms had ze werkelijk allure, mooi in de kleuren gezet, de kussens met leder of fluweel bekleed en getrokken door een stel vlugge paarden. Wil men heel deftig doen, noemt men zo'n licht, tweewielig rijtuig «tilbury». Op de buiten ziet men thans nog wel eens een boerenpaar 's Zondags naar de kerk rijden met een sjees.

'T HAD OOK ZIJN VOORDEEL

IN een Vlaams liedje, getoonzet door E. Hullebroeck, wordt verteld dat een pachter en een pachteresse van de kermis kwamen gereden — wellicht in een open landsauer — en Karlijntje, blond als vlas, die zat «van achter op de kar». Een knaap kwam uit het hoge koren en sprong fluks naar Karlijntje's zij... Toen ze de hoeve naderden wipte hij er weer uit. De pachter en de pachteresse die spraken nog steeds van de kermis en ze hadden niets gehoord of gezien. Zo'n kripende, schokkende wagen op hobbelige wegen had dus ook z'n voordeel!

Reeds in 1501 werd Frans van Thurn en Taxis aangesteld tot kapitein-postmeester en allengs kreeg de post meer uitbreiding vooral in de Nederlanden, Oostenrijk, Duitsland, Italië, Frankrijk en Spanje. Zodra de posthoorn schalde, liep iedereen buiten om brieven en pakjes in ontvangst te nemen en de reizigers te zien uitstappen.

De paarden werden verwisseld, de reizigers aten en dronken in de postherberg en dan ging het weer verder. Zo'n postkoets noemde men ook diligencie.

In de stad huurde men een vigilantie, een droschke of een berline, lichte reisakoetsen op vier wielen met een openslaand dak en vier plaatsen. En waarom zouden we hierbij de hofrijtuigen, de karossen, galaakoets en staatskoetsen vergeten! In Holland komt de staatskoets nog heel vaak te voorschijn, evenals in Engeland.

VELEN VERKOZEN HET WATER

MET de wegen was het ellendig gesteld, want sedert de tijd der Romeinen had de geschiedenis geen wegebouwers meer gekend. Meer dan eens brak de wagenas op die wegen vol verraden.

derlijke kullen, en de reizigers moesten dan urenleng wachten op een andere koets, of tot de oude weer opgeknaapt was. Er was wel eens een kittelorige heer of een zenuwachtige dame die dat vreselijk vonden, maar over het algemeen had iedereen «tijd» en het was meteen een gelegenheid kennis te maken met mensen uit heel andere streken.

In de Nederlanden, waar zoveel water is, had men naast de verboden ook postboten, die de reizigers te water van de ene stad naar de andere brachten. Er waren zelfs boten met echte passagierskajuiten behangen met zijde en ingericht als weelderige salons. Vooral in de Zomer waren deze reizen erg prettig.

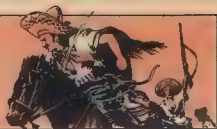
We hebben nog lang niet alle namen van karren, wagens en koetsen opgesomd, dat doen we wel eens op een keer en over de post praten we ook nog!

S. André

De blanken van Haiti weigeren de vrijheid en de gelukheid van de negers te erkennen. De opstand van de negers breekt los. Helene en Elizabeth zijn aanhoord van de « Jeanne » gevlucht...

OPSTAND IN SAN DOMINGO

TEKENINGEN VAN

CAPRIOLI

De zwemmer naderde met krachtige slagen.

— Het is Giacomo, riep Paul, die hem herkende.

Paul omhelste de zeeman vol vreemde.

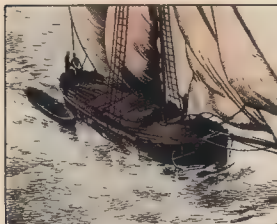
— Ik herkende je helemaal niet meer, zei de matroos.

— Ik moest me als neger vermoomen om uit de stad te geraken, doch dit alles vertel ik je later, antwoordde Paul. Nu moeten we hier weggelopen!

Op hetzelfde ogenblik zong er een pijn over het dek en hoorde men opnieuw wild schreeuwen op het strand.

— Verberg jullie! Giacomo neem het roer! Eustache hijt het zeil! beval Paul.

De « Jeanne » was spoedig in volle zee...

Paul vertelde zijn avonturen aan de stuurman...

— ...Wij bleven de hele dag in de kelders. De negers rochten ons en staken het huis in brand. 's Avonds zijn we gevlucht, ik als neger vermoemd en de dames onder een hoop linnengoed verborgen. We kwamen recht naar het schip...

— En hoe komt die professor hier aan boord?

— Op de middag kwam hij vol angst op het strand gevlucht en vroeg onderkomen. Ik kon toch niet weigeren...

Omstreeks middernacht schonk Paul warme koffie en zeil:

— Nu moeten we stilaan uitmaken waarheen we varen. Er is voor drie weken eten aan boord, doch met het drinkwater is het niet zo schitterend gesteld...

— M'n vader is op San Domingo gebleven, zei Hélène, ik moet iets doen om hem te helpen, anders zal ik geen minuut rust kennen!

Elizabeth omhelste de wenende Hélène en Paul riep:

— Wees toch kalm! Ik zal alles doen wat in m'n macht ligt om de dokter te redden...

— Ik zet jullie af op een klein, verlaten eiland, het Gabbians eiland bv., en vaar dan naar San Domingo...

— Giacomo vaart met me mee en we halen de dokter!

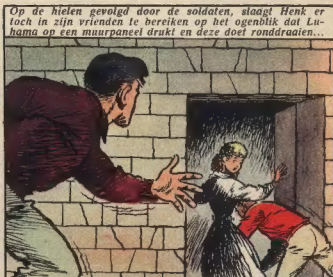
(Wordt voortgezet.)

DE RING VAN GIBIL

Henk, Elemir, Leentje en hun twee gezellen zijn onder leiding van Luhama de gevangenis ontvlucht. Ze verschuilen zich in een verlaten tempel. Hun vijanden volgen hen op de hielen en Leentje valt in hun handen...

TEKSTEN EN TEKENINGEN

VAN RAYMOND REDING

(1) Luister naar mij... alles kan in orde komen...

(Wordt voortgezet.)

VIER ALPINISTEN OVERWINNEN DE DRU

ZE WAREN VERPLICHT TE SLAPEN
VASTGEBONDEN MET HUN TOU-
WEN, TERWIJL HUN VOETEN BO-
VEN DE DIEPTE BENGELDEN...

WE kunnen niet zeggen dat het alpinisme een sport is die ons in het bloed zit, of bij ons veel beërfend wordt. Waar zou men in de Lage Landen de hoge, onoverwinnelijke, met eeuwige sneeuw bedekte kruinen vinden? Toch zijn er ook bij ons sportieve lui die voor een weekende naar de Ardennen trekken om enkele toppen te beklimmen en er zijn zelfs Hollanders die de Everest bedwingen!

Dit verhaal is de geschiedenis van de beklimming van de Westzijde van de Dru, door vier Franse alpinisten. De Dru is een berg in de Franse Alpen, hij staat als een reusachtige, groene vuurtoren aan de voet van de bergketen geplant. Hij is zo stijf en ongenaakbaar, dat de berggidsen van Chamonix, die nochtans niet aan hun profetaat zijn, verklaarden: «De Westzijde van de Dru overwinnen we nooit!» Naar de mening van de specialisten, was de Dru het laatste probleem van de Alpen, en hij zou dat wel altijd blijven...

Da de oorlog waren er een twintigtal jonge alpinisten die de beklimming waagden, doch al hun pogingen liepen failliet uit. Op Zondag 20 Juli jl., te 7 uur 's morgens geraakten er dan loch vier Franse alpinisten op die top. De eerste van de vier is **Magnone**, dertig jaar oud, breed geschoold, kloek gespierd, moedig maar voorzichtig tegelijk. Hij was de trouwe gezelschap van Lionel Terray, toen deze de Fitzroy, de hoogste en ongenaakbaarste top van Patagonië, in Zuid Amerika beklimde. De tweede is **Dagory**, eveneens een gekend bergklimmer, en bovendien piloot. De derde die we moeten voorstellen is **Lainé**, die de bergen gewoonlijk op zijn eentje tracht te bedwingen en enkele dagen vóór zijn tocht naar de top van de Dru, twee en zeventig uren in de Couturier-gang van de Aguilule Verde verbleef. De vierde is **Bernardini**, die ook reeds deelnam aan ophefmakende bergexpedities.

Drie weken vóór 20 Juli hadden ze reeds een eerste poging gedaan, doch zo heel ver hadden ze het niet gebracht. We hoeven de foto maar eens nauwkeurig te bekijken, om te begrijpen wat het zijn moet tegen zulke granietwand en paar honderd meter op te klimmen. 's Maandags waren ze vertrokken en 's Vrijdags waren ze nog maar pas in de helft, doch hadden de grootste moeilijkheid overwonnen: een overhellend vlak van 90 meter waar ze geen enkel steunpunt vonden en waar ze de rots telkens moesten uithakken om hun voeten te kunnen zetten. Nadien ging het gemakkelijker, doch ze hadden toen reeds vier vermoeiende dagen achter de rug, hadden sedert zes en dertig uur niets meer gegeten en de dorst begon hen vreselijk te kwelen. De afslating was duizelingwekkend, vooral dat vlak van 90 meter! Twee dagen hadden ze nodig om weer op hun basis te komen. «We zullen nooit op die top geraken», zuchtte Magnone.

De volgende Woensdag echter trokken ze er opnieuw naartoe want ze wilden te allen prijze bewijzen, dat men de Dru ook langs de Westzijde beklimmen kon. Om de droefheid risico van het onderste gedeelte van de Westzijde te vermijden, begonnen ze hun tocht langs de Noordzijde tot op de hoogte van het vlak, waar ze tijdens hun eerste tocht gekomen waren. De afstand van de plaats waar ze stonden naar de Westzijde, was niet meer dan 50 meter, twee koordlengten en toch hadden ze een hele dag nodig die afstand in horizontale richting af te leggen! De weg loopt immers over steile afgronden en is bezaaid met rotsblokken, die bij de minste aanraking in de diepte glijden.

's Avonds sliepen **Lainé** en **Bernardini** aan de West-, en **Magnone** en **Dagory** aan de Noordzijde. Vrijdags stonden ze alle vier op de Westzijde. Op een soort van schub, tegen de rotswand geplakt, vonden ze enig steun en van daaruit bereikten ze twee vooruitstekende punten, die ze weer als springplank konden gebruiken. Dat was de tweede «sleutelstelling» van heel de beklimming. De vier alpinisten hadden deze vóór de bestijging met de telescoop onderzocht en voor de gevaarlijkste van alle hinderpalen gehouden, ze hadden ze daarom «de grens» geheten. Op twintig meter van de kruin stonden ze hun tent onder een vooruitstekende blok en in vergelijking met al wat ze reeds meegemaakt hadden, was het een comfortabele slaapgelegenheden. De vorige nachten hadden ze immers moeten slapen met hun touwen bij middel van ringschroeven aan de rotswand vastgemaakt, om het lijf terwijl hun voeten boven de diepte bungelden!

— We hadden die rust nodig, vertelde **Magnone**, want de avond te voren was er een twintigtal meter boven ons een enorme rotsblok naar beneden gegleden en had al het materieel van **Dagory** meegesleept. Het scheelde geen haaf of twee van ons waren mee naar beneden gestort...

Op 20 Juli klommen ze verder naar boven en bereikten de top, waar ze begroet werden door de eerste zonnestralen.

**Zondag
20 Juli**

7 uur 's morgens
Vóór dag en
dauw stegen de
koene alpinisten
hoger en om
7 uur bereikten
ze de top: de
Westzijde was
overwonnen!

Zaterdagavond

Een rotsblok
stortte in de
diepte, sleurde
t materieel mee en
het scheelde geen
haaf of twee van
Magnone was ook de af-
grond in gegaan.
Ze overnachtten
daar betrekkelijk
comfortabel.

**Zaterdag-
namiddag**

Na de sleutel-
stelling kwamen
een reeks steile
vlakken, vooruit-
stekende punten
en spleten.

**Zaterdag-
morgen**

19 Juli
Magnone, **Dagory**,
Lainé en **Bernardini**
overwonnen een «sleutel-
stelling», twee
rotsblokken, die
zich verspreiden
en als het ware
een uitspringend
dak vormden.

**Vrijdagsavond
18 Juli**

Lainé en **Bernardini**
waren hori-
zontaal naar de
Westzijde ge-
klommen. **Magnone**
en **Dagory**
brachten nog een
nacht door op de
Noordkant.

**Van Maandag 30 Juni
tot Zondag 6 Juli**

Magnone, **Bernardini** en
Dagory waren tot op
20 meter van de top
genaderd, nadat ze vijf
nachten op de onber-
gzaamste Dru hadden
moeten doorbrengen:
driemaal hangende tus-
sen hemel en aarde en
tweemaal op een plat-
form. Door honger en
dorst gekweld moesten
ze het toekn opengeven.
Op 17 Juli trokken deze
overschrokken alpinis-
ten en **Pierre Lainé** er
opnieuw op uit. Langs de
Noordkant kwamen ze
weer op het punt, dat ze
op 6 Juli reeds bereikt
hadden.

Bekijp
de alpinist
tegen de
bergwand
en je krijgt
een idee
van de
juiste
hoogte van
de Dru.

DE POST-OM

KUJF'S NIEUWSBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

REDACTIE - ADMINISTRATIE EN PUBLICITEIT : LOMBARDSTRAAT, 24, BRUSSEL

BLIND MEISJE GENEEST IN EEN HEET BAD !

GA eens buiten en kom dan weer binnen, vroeg Joan Hornby van Walney (Engeland) op een zekere avond aan haar zus Irene. Irene gaf gevolg aan het verzoek van haar blinde zus, die dan plots riep :

— Ik zie !
Joan was reeds als baby blind geworden, en na meer dan zeventien jaar kon ze plots weer zien naartoe dat ze een heet bad genomen had. De dokters menen dat de schok de oorzaak was

van deze onverwachte verandering. De eerste indrukken van het meisje dat weer zien kon, waren niet zeer aangenaam. « Het gebakken ei zag er walgelijk uit, verklaarde ze. Al de dingen had ik me veel kleiner voorgesteld. Een paard en een bus dat schenen me wel monsters toe, die me wilden verpletteren ! »
Laat ons hopen dat Joan nu voorgoed genezen is !

DE QUEEN MARY WEIGERDE DE BLAUWE WIMPEL !

ZOALS we schreven in « Kujfe » n° 37 was de Blauwe Wimpel een figuurlijke beloning tot een zekere Hales (een Brit) op het idee kwam naast de figuurlijke blauwe wimpel een tastbaar bewijs te schenken. Hij liet in goud en zilver twee zegegedonnen vervaardigen, die de wereldbol

schragen waarop de Oceaan in helderblauwe kleur duidelijk zichtbaar was. Twee kleinere beelden trachten elkaar een pakethoofd afhandig te maken. De Britse zeeluit zelf wilden van dit trofee niets weten en toen de « Queen Mary » de Blauwe Wimpel, won, weigerde de Cunard Line (eigenares van de pakethoofd) het beeld in ontvangst te nemen ! Hales gaf zijn ontzag bij de marine, omdat hij die beleiding niet verteren kon. De zegegedonnen van Hales werden opgeborgen en de blauwe band of zoals wij zeggen Blauwe Wimpel is opnieuw een trofee in figuurlijke zin.

EERLIJKE VALSMUNTERS

WE hebben tijdens de jongste weken gemed, dat er soms eerlijke dieven rondopen, en zelfs politie-agenten die zichzelf aanhouden. Vandaag brengen we een ongewoon bericht : Te Milaan werd een bende valsmunters aangehouden die Engelse shillingstokken namaakte. Men moest de valsmunters echter vrij laten, nadat 't onderzoek uitgewezen had dat er geen verschil in goudgehalte was tussen de echte en de nagemaakte. De valsmuntersbeden zocht naar winst in het verschil tussen de prijs van gewone goudstaaf en de Engelse gouden munten die veel duurder verkocht werden.

VOOR MODERNE ROBINSONS : DENEMARKEN TELT 391 ONBEWOONDE EILANDEN

HET Deense koninkrijk (dat het oudste van Europa is) telt niet minder dan 500 eilanden waarvan er maar een honderd al bewoond zijn. Het grootste eiland is Seeland, en tussen Seeland en het Schiereland Jutland, dat het kerngebied van Denemarken uitmaakt, ligt het eiland Funen, waar de sprookjesrijke Hans Christian Andersen geboren werd, in het mooie stadje Odense. De Deense hoofdstad telt een vierde van de gehele landsbevolking en ligt op het eiland Seeland. Wanneer je van Brussel naar Kopenhagen wil gaan met de trein, dan beleef je na een centouge reis doorheen Noord Duitsland, een interessante rit op Deense grondgebied : na door Jutland te zijn gereden, komt de trein voor de Kleine Beltbrug, een bruggetje van 1.178 m. dat nog ver in de schaduw gesteld wordt door de Storströmbrug, die zo maar eveneens 3.211 m. lang is en boven aan de lijn komt van de langste Europese bruggen. Wanneer je zin hebt om eens een heerlijk verlof door te brengen in de zuiverste Robinsonstijl, dan raad ik je een verblijf op een van de 391 onbewoonde Deense eilanden aan.

PANIEK AAN BOORD

DE passagiers van het lijn-veilig, dat Brazilië met Engeland verbindt, werden vóór enkele weken de stuipen op het lijf gegaand door de kreten : « Brand ! Brand ! »

De passagiers konden tot bedaren gebracht worden door de heer Platner, een van de reizigers, die een doek wegnam van een kool achteraan in de machine, en een papagaai toonde, die maar verder « Brand ! » bleef schreeuwen.

— Brand is het enige woord dat mijn bestie kent, verklaarde de heer Platner, tot geruststelling van de passagiers, die er met de schrik van af kwamen.

Onkwetsbare soldaten !

WE dachten dat de pantser voorgoed afgedaan hadden en de moderne legers hun soldaten op een andere manier willen beschermen, dan in de Middeleeuwen en de Renaissance toen men zijn heil zocht in een stalen wapenrusting. Nu komen de Amerikanen weer met een nieuw pantser voor de pinnen. Hun nieuwe grondstof is duurzaamder dan staal : een speciale soort nylon, die in een twaalf-dubbele laag borst en buik beschermt. Het hele pantser weegt maar 3,6 kg. !

OOK EEN UITVINDING

DAT is de nieuwste Amerikaanse bril. Bekijk hem maar eens goed ! Deze bril wordt speciaal gebruikt bij het eten van pampelmossen, en ander dergelijk fruit. De bril voorkomt dat er fruitsap in je ogen zou spatten. Dat is echter niet het enig voordeel van deze uitvinding ! Het sap dat tegen de brilglazen spat, wordt netjes weggeveegd door twee « ruitenvassers » die het goede vruchtvlees in twee emmertjes laat terecht komen. Zo gaat er niets verloren...

VACANTIEFOTO

En ziehier een lezer die gevolg gegeven heeft aan onze oproep om een mooi vacantieliefje te zenden. Bovenstaande foto stelt onze vriend Eddy Verbeke van Tielst voor met zijn broertje Ludo. Een grappige foto niet ?

DAT IS GEESTDRIFT

EEN gekleide Engelse operetteartiest trad op een zekere avond op in een klein Engels stadje. Het publiek was zo geestdriftig, dat het verschillende bisnummers vroeg. Ten slotte zei de zanger : « Ik word er hees van en ik moet me haasten om mijn trein te halen ! »

— Als het dat maar is, antwoorde men uit het publiek, maak 't geen zorgen, wij moeten ook met diezelfde trein terug en we hebben de machinist meegebracht.

Over de Russische techniek weten we niet veel. Het enige product dat we reeds te zien kregen is de Moskwitich, een min of meer getrouwe kopie van een verouderd Opelmodel. Deze tekening toont de Swesda, de snelste renwagen van de Sovjet Unie. Hier mag men wel van een gestroomlijnde wagen spreken.

HET SEIN STAAT OP ROOD

TEKSTEN EN TEKENINGEN

VAN J. MARTIN

Jan werd door bandieten over-
licht, doch de auto,
waarin hij meeg-
voerd werd, kwam
tegen een boom te-
recht. Intussen is
hotel Belve-
dère...

Je bent misschien niet op de hoogte van de laatste berichten? Leed dit artikel op de voorpagina van de avondkrant...

ULTIMATUM AAN FRANKRIJK?
Wat betekent dat?

ontvingen een verzegeld omslag een ultimatum waarin de som van drie miljard goudfrancs geëist werd door een mysterieuze organisatie. De datum, waarop dit bedrag moet overhandigd worden, werd vastgesteld op 27 dezer, te midden van de nacht. Indien de regering weigert, of indien enige militaire- of politieke ondernemen wordt om de uitvoering van het ultimatum te beletten, zou het uitsluitend teruggekeerd worden tot op 48 u. Nadien zouden represaillemaatregelen getroffen worden tegen een grote Franse stad.

In het begin van de namiddag scheen de regering niet veel belang te hechten aan dit ultimatum. Men veronderstelde dat dit het werk

van een zwakzinnige of flauwe grapenmaker was. Na afloop van een kabinetsraad leek de zaak echter veel ernstiger en werden dringende voorzorgsmaatregelen getroffen.

De vindingrijkheid van de bandieten is wel groot, want ze wensten, 's avonds, aan boord van een vliegtuig zou gebracht en geparachuteerd worden op een plaats welke, per radio, en op het laatste ogenblik slechts, aan de piloot zou meegedeeld worden. Zodoende kan men noch vooraf, noch onmiddellijk nadien opzoekingen doen.

Het is zeker dat de regering zich niet door deze chantagepoging laat afschrikken, die de deur

Verdraaid! Wat een geschiedenis... Maar ik zie het verband niet tussen dit ultimatum en de goudmokelaars

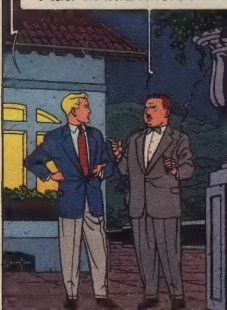

Sst... Niet zo luid. We zijn niet alleen. Kom, we praten verder op het terras, daar is het rustiger

Hier kunnen we praten... Waarom denk je dat die smokkelaars...

Dat is me in het hoofd geschoten, toen je me de twee briefjes liet zien, welke je deze namiddag overhandigd werden. Herinner je je de onvoltooid tekst van het tweede briefje? "Opgelet... Parijs... Onder de Zwarte Toren..."

Dat is waar! Parijs zou dus de bedreigde stad zijn?

Dat zullen we heel vroeg ontdekken. We zullen daad...

Plotzeling schrikt de inspecteur op...

Heb je dat gehoord?... Ik kreunde iemand

Ja, het kwam uit het park...

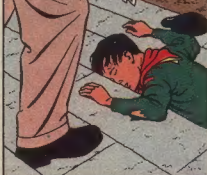

De twee mannen reppen zich...

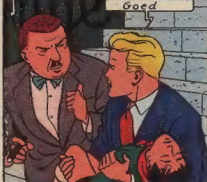
Beneden aan de trap... Men zou zeggen dat het... JAN!

Hij is het! Wat is er met die knaap gebeurd? Hij is gewond aan het hoofd en zijn ledereen hangen aan flarden...

We mogen hier niet blijven. Kom, we dragen hem in het klein salon, dat is vlak bij...

We zijn er. Leg hem in die zetel, terwijl ik de schakelaar zoek...

De inspecteur tart tevergeefs langs de muur...

Verdraaid nog toe, waar staat die schakelaar!

Wacht, inspecteur, ik steek een lucifer op...

Neen! Alle duivels DOE DAT NIET!

(Wordt voortgezet.)